

JOAN ANTONI VICENT

PRADA

JOAN ANTONI VICENT

PRADA

JOAN ANTONI VICENT

PRADA

UNA CITA AMB LA LLUM

Entre Salses i Guardamar, els cementiris constitueixen una sèrie extraordinària de monuments que, tanmateix, no consta en cap guia. Joan Antoni Vicent ha rescatat amb la seua càmera la vivència de la mort.

JOAN ANTONI VICENT

COTLLIURE

JOAN ANTONI VICENT

COTLLIURE

André Gide presumia de dir que la primera cosa que feia quan anava a un poble era visitar el cementiri, el mercat i el tribunal. Per aquest ordre. No sense certa raó, la panoràmica d'una població és incompleta fins que no se n'ha vist el cementiri. Dóna, segons com, la seua simetria: filtrant la presumpció, atenuant efectes innecessaris i emmarcant-ne la identitat en un estat de màxima puresa. Qualsevol cementiri és sempre una

JOAN ANTONI VICENT

ROQUES BLANQUES

JOAN ANTONI VICENT

CADAQUÉS

JOAN ANTONI VICENT

ARENYS DE MAR

JOAN ANTONI VICENT

ARENYS DE MAR

JOAN ANTONI VICENT

L'ESCALA

JOAN ANTONI VICENT

L'ESCALA

L'ESCALA

traducció a la simplicitat, un exercici total de modèstia, a pesar que alguns dels seus inquilins hagen intentat, en va, traslladar fins ací la notorietat i altres vapors, i hagen alçat costosos mausoleus sobre el silenci que ocupen. No es pot ser grandiloqüent amb la boca tancada. La mort és molt estricta: redueix la morfologia a esquelet. A línia recta. És impermeable als accessoris.

Entre Salses i Guardamar, els nostres cementiris constitueixen una sèrie suculent de monuments que, en canvi, no consta en cap guia. La seua simplicitat aporta molta informació sobre la manera de ser dels nostres pobles. Sobre els seus ingredients principals. No formen part dels paisatges trastornats del romanticisme. Ni s'adscriuen als espais gòtics d'unes altres cultures, dissenyats per al terror i la commoció sentimental. Són espais molt lluminosos sobre el Mediterrani, desproveïts de tot traumatisme moral i religiós. Un homenatge a la transparència erigit sobre terrenys d'una fertilitat barroca. Són quasi sempre una prolongació de la naturalesa, un trànsit a l'origen. Amb la naturalitat que no han aconseguit els parcs funeraris d'*alt standing*, amb servei de restaurant, parabòlica, fax, telefonia mòbil i caixer automàtic, que tant es prodiguen en les àrees metropolitanes. Els

JOAN ANTONI VICENT

JOAN ANTONI VICENT

nostres cementiris han extret de l'arquitectura la calma. Han aïllat l'essència de la serenitat: el blanc de la calç, la flama verda de xiprer i la discrepància suau dels blaus produïda de la col·lisió entre el mar i el cel. Són horts pòstums molt concorreguts, on alguns assidus cultiven la memòria amb idèntica esperança que si es tractara d'hortalisses. Tenen quasi sempre un mur blanc i un caminant, que creies lluny, assegut en un banc. Esperant com en una estació.

—Com és que ha tornat després de tants anys?

—Ves, perquè he vist que en tots els pobles hi

JOAN ANTONI VICENT

JOAN ANTONI VICENT

JOAN ANTONI VICENT

JOAN ANTONI VICENT

JOAN ANTONI VICENT

JOAN ANTONI VICENT

JOAN ANTONI VICENT

havia un cementiri. Era inútil continuar escapant.

Aquesta sèrie fotogràfica, captada per Joan Antoni Vicent amb tanta punteria, és una cita amb la llum. Vol rescatar la lluminositat del tabú, del gueto a què la hipocresia ha relegat els cementiris. Mostrar-ne la dimensió d'espais nets, els triangles de llums i ombra, els contrastos. I constitueix un extens document estètic i filosòfic sobre com ha resolt l'home la mort i el repòs davant la presència superlativa del mar o des de la seua proximitat.

Des del cementiri penjat sobre l'espadat de Tabarca a les taules gregues del de Montjuïc. Des de les severes al·legories de Sinera a l'explosió blanca de l'Escala, passant per les tombes abandonades del Cementeri dels Anglesos de Dénia o l'opció urbanística del Parc de Roques Blanques, amb acabats de primera qualitat. Sense privar-se d'apuntar amb el seu objectiu les parades obligatòries del trajecte: els racons on reposen Joan Fuster, Marià Benlliure, Pau Casals, Lluís Companys, Salvador Espriu, Caterina Albert, Antonio Machado, Pompeu Fabra o Josep Pla.

Eugeni Gallart

JOAN ANTONI VICENT

